

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť V. Č., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. Z., H., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 48/04 zo 17. augusta 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Č. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2005 doručená sťažnosť V. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž-o-KS 48/04 zo 17. augusta 2004.

Keďže sťažnosť sťažovateľa v pôvodne predloženom znení nespĺňala náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nej pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd 20. júla 2005 vyzval sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov.

Na základe výzvy ústavného súdu mu bolo 17. augusta 2005 doručené podanie sťažovateľa označené ako „*Sťažnosť*“, ku ktorému bolo pripojené aj splnomocnenie na jeho zastupovanie pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. Z., H.

K porušeniu uvedeného základného práva došlo podľa tvrdenia sťažovateľa tým, že:

«1. V odôvodnení uvedeného uznesenia predseda senátu nesprávne posúdil § 250a OSP, kde píše „požiadavka v zákone uvedená a týkajúca sa právnického vzdelania sa v Slovenskej republike „považuje“ iba absolvovaním právnickej fakulty“, uvedený výrok považujem za subjektívny názor. V správnom súdnictve v občiansko-právnych konaniach žiadny zákon ani predpis nie je, ktorý by presne stanovil, že čo sa považuje za právnické vzdelanie ako napr. zákon SNR č. 323/92 Zb. § 11 ods. 1, písm. b) (Notársky poriadok). Podľa takéhoto tvrdenia, keď niekto má napr. stavebné vzdelanie, tak musí mať zákonite vysokoškolské alebo akademické vzdelanie! Požiadavku na stavebné vzdelanie bude splňovať aj pri strednom vzdelaní, respektívne aj murár (vyučený v obore). Na Práporčickej škole SNB v Brne jedným maturitným predmetom je aj právo, policajt je činný v trestnom konaní (samostatne kvalifikuje, zahajuje trestné stíhanie, vyšetruje a pod.) nie je právny dôvod, prečo by nemohol samostatne vystupovať pred súdmi v Slovenskej republike, čo doposiaľ v právnej praxi nie je zaužívané. Pokiaľ by test § 250a po právnej úprave OSP a doplnení slova „takéto“ znel: Žalobca musí byť zastúpený advokátom alebo komerčným právnikom, pokiaľ nemá takéto právnické vzdelanie buď sám alebo jeho zamestnanec..., tak potom by som akceptoval horeuvedený výrok.

2. V odôvodnení predsedu senátu píše „personálne rozkazy PZ nie sú z preskúmania súdom vylúčené“, je to v rozpore s § 248 OSP ods. 2 písm. d) (súdy nepreskúmajú

rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov). Uvedený zákon nešpecifikuje, aké rozkazy sú vylúčené, resp. nevylúčené!

3. Taktiež možno konštatovať, že dostatočným aj samostatným dôvodom na odvolanie v konaní je už aj samotná skutočnosť, že mi bol nezákonne vyrubený poplatok vo výške 1 900,- Sk a Najvyšší súd SR to považuje za právne irelevantné!»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho v sťažnosti označeného základného práva namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktoré zároveň požaduje zrušiť a vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 48/04 zo 17. augusta 2004, ktoré, ako vyplýva z označeného rozhodnutia a tiež z informácie poskytnutej ústavnému súdu Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“), nadobudlo právoplatnosť (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 11 S 11/2003 z 28. novembra 2003) 15. novembra 2004.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, IV. ÚS 50/03). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Z toho dôvodu nemohol ústavný súd prijať názor sťažovateľa, že v okolnostiach prípadu bola lehota na podanie sťažnosti zachovaná, pretože *„Porušenie základného práva ku dňu podania sťažnosti trvá“*.

Sťažnosť sťažovateľa z 23. júna 2005 bola, ako už bolo uvedené, ústavnému súdu doručená 28. júna 2005, teda po viac ako siedmich mesiacoch od uplynutia zákonom ustanovenej lehoty na jej podanie. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Oneskorenosť podania sťažnosti teda nemožno odstrániť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2005